

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/8/2020
Identifikačné číslo spisu: 1404115928
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1404115928.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Petrikovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobcu Správcovské bratislavské družstvo, so sídlom v Bratislave, Drobného 27, IČO: 35 803 843, zast. Advokátska kancelária JUDr. Barbara Holíková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Staré Grunty 162, proti žalovanému Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, so sídlom v Bratislave, Polianky 9, zast. Mgr. Matejom Vidom, advokátom so sídlom v Bratislave, Púpavová 89, o zaplatenie 2 462,45 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/255/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. júla 2019 sp. zn. 9Co/31/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 28. marca 2014 č. k. 9C/255/2004-548 v spojení s jeho opravným uznesením zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 9C/255/2004-569 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 2 462,45 € s príslušenstvom titulom konečného vyúčtovania finančných prostriedkov určených na údržbu a opravy domu vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu na D., a to v súvislosti so zmenou správcu vykonávajúceho správu bytového domu k 30. septembru 2001 vyplývajúcej z potvrdenia zo dňa 15. marca 2002. V odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca na základe Zmluvy o výkone správy č. 76/2001 zo dňa 18. júla 2001 vykonáva správu bytového domu, a to od 1. septembra 2001. Do 31. augusta 2001 vykonával správu bytového domu žalovaný. Dňa 27. augusta 2001 žalovaný uznal nevyčerpané prostriedky určené na údržbu a opravy domu, bytov a nebytových priestorov ku dňu 31. decembru 2000. Zároveň v uznaní dlhu uviedol, že tvorba a čerpanie fondu prevádzky, údržby a opráv (ďalej aj „FPÚO“) od 1. januára 2001 do 30. septembra 2001 bude predmetom konečného vyúčtovania, ktoré spracuje do 30. novembra 2001. Mandatár žalovaného vyhotovil na základe dokladov k ročnej účtovnej závierke žalovaného za rok 2001 dňa 15. marca 2002 potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu za objekt 0404 (ďalej aj „Potvrdenie“), v ktorom

potvrzuje stav vzájomných pohľadávok ku dňu skončenia správy vo výške 74 183,62 Sk (ktorá suma predstavuje zostatok fondu opráv spravovaného objektu) ako dlh, ktorý mu vznikol v súvislosti s ukončením správy ku dňu 30. septembra 2001. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania uplatneného práva, preto sa súd prvej inštancie zaoberal jej dôvodnosťou a dospel k záveru, že táto je opodstatnená. Uviedol, že k ukončeniu výkonu správy došlo ku dňu 30. septembra 2001, a preto na prejednávanej vec aplikoval znenie zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZVB“) v znení účinnom k predmetnému dátumu, a to jeho ustanovenie § 8 ods. 2, ktoré v prípade ukončenia správy neukladalo bývalému správcovi povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účtoch v banke na účty nového správcu alebo spoločenstva. Žalovanému zákonná povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účty nového správcu prináležala z titulu vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“) z právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže ukončením výkonu správy odpadol dôvod spravovania majetku vlastníkov. Pri posudzovaní dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania súd prvej inštancie poukázal na Potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky, údržby a opráv za objekt zo dňa 15. marca 2002 (č. I. 17 spisu). Uvedené Potvrdenie vypracoval a podpísal za žalovaného F. P., v tom čase mandatár žalovaného na základe uzavretej mandátnej zmluvy. Z toho súd prvej inštancie vyvodil, že žalobca - bez ohľadu na plynutie objektívnej trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť 01. októbra 2001 - sa subjektívne dozvedel o tom, že došlo na úkor vlastníkov k bezdôvodnému obohateniu a aj kto ho získal, najneskôr dňom vystavenia Potvrdenia, teda dňa 15. marca 2002. Prípadná neplatnosť tohto dôkazu nemala vplyv na získanie vedomostí žalobcu o existencii bezdôvodného obohatenia, ani o osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila. Dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku začala plynúť dňom 16. marca 2002 a uplynula dňom 15. marca 2004. Žalobca podal na súde žalobu až dňa 28. septembra 2004, t. j. oneskorene. Keďže žalovaný sa premlčania dovoľal, premlčané právo nebolo možné žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 OZ). K predĺženiu plynutia premlčacej doby nedošlo ani uznaním dlhu žalovaným dňa 27. augusta 2001, pretože toto uznanie nespĺňalo náležitosti uznania dlhu v zmysle § 558 OZ, keďže z neho nevyplýva výška práve žalovanej sumy a nie je z neho zrejмый ani neuhradený zostatok. Zároveň toto uznanie nezohľadňuje stav ku dňu skončenia správy žalovaným, keď výška dlhu bola vyčíslená ku dňu 31. decembru 2000 a po ukončení správy žalovaný žiadny dlh neuznal. V prípade trov konania si súd prvej inštancie vyhradil právo rozhodnúť o nich podľa § 150 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom (prvým v poradí) z 8. októbra 2015 sp. zn. 9Co/368/2014-636 rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 28. marca 2014 č. k. 9C/255/2004-548 v spojení s opravným uznesením zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 9C/255/2004-569 zmenil (§ 220 OSP) tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 462,45 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy, od 1. decembra 2001 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom potvrdil v napadnutej časti uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 5. apríla 2011 č. k. 9C/255/2004-131, ktorým bolo nariadené znalecké dokazovanie a žalobcovi i žalovanému uložená povinnosť zložiť na účet prvostupňového súdu preddavok na trovy znalca.

3. Na základe dovolania žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu (prvému v poradí) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením č. k. 7Cdo/90/2016-712 zo dňa 29. novembra 2017 (ďalej aj „zrušujúce rozhodnutie dovolacieho súdu“) rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2015 č. k. 9Co/368/2014-636 vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 462,45 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy, od 1. decembra 2001 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

4. Krajský súd ako súd odvolací po vrátení veci dovolacím súdom preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods. 1 CSP na odvolacom pojednávaní v zmysle § 385 ods. 1 CSP, na ktorom zopakoval a doplnil dokazovanie v zmysle § 204 CSP a § 384 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo 04. júla 2019 č. k. 9Co/31/2018-818 (druhým v poradí) zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2 462,45 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy od 01. decembra 2001

do zaplata, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na § 8 ods. 2 ZVB (v znení účinnom do 30. júna 2004, t.j. aj v rozhodnom období) dospel k záveru, že nemá dôvod odchyliť sa od svojich právnych záverov vyslovených vo svojom pôvodnom rozsudku (prvom v poradí) o dôvodnosti žaloby. Predmetná pohľadávka je uplatňovaná za obdobie (01. januára 2001 - 30. septembra 2001), kedy v ZVB v tom čase platnom znení ust. § 8 ods. 2, nebola výslovne upravená povinnosť končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (alebo spoločenstva). Jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov pre prípad ukončenia výkonu správy zaviazali odchádzajúceho správcu (t.j. žalovaného) povinnosťou vykonať vyúčtovanie a previesť majetok vlastníkov z konečného finančného vyúčtovania, a to v čl. VIII bod 1, písm. b/ a tiež v čl. VIII bod 1 písm. c/ zmluvy o výkone správy. Takáto povinnosť teda žalovanému ako končiacemu správcovi - bez ohľadu na to, že nebola v tom čase výslovne pojatá do ZVB, ust. § 8 ods. 2 - vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov. Ide teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o výkone správy, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 OZ), so začiatkom plynutia od 01. októbra 2001 (záväzok mal byť splnený do 30. septembra 2001), ktorá by uplynula 30. septembra 2004. Žalobca v súdnej právnej veci podal návrh na začatie konania na súde dňa 27. septembra 2004, t.j. včas, ešte v rámci plynutia premlčacej doby. Ohľadom existencie a výšky uplatňovanej pohľadávky v sume 2 462,45 € odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov vyplynula žalobcom tvrdená výška zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy. Námietky žalovaného voči uplatňovanej výške pohľadávky sa obmedzili len na jej popieranie, tvrdil že sú to vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu, ktorí mali na úhradách nedoplatky, tieto nebol ale schopný vyčísliť, či inak špecifikovať. K dôvodom, prečo najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu (prvý v poradí), na ktoré poukázal dovolací súd v bode 16. svojho zrušujúceho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že mandátna zmluva medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 15. februára 2001 bola ukončená ku dňu 30. septembra 2001, povinnosť žalovaného ako predchádzajúceho správcu vykonať vyúčtovanie za predchádzajúce obdobie a ku dňu ukončenia správy previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov vyplývala priamo zo Zmluvy o výkone správy medzi jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na D., a to konkrétne z ustanovení čl. VIII bod 1 písm. b), c). Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku, že v čase vyhotovenia potvrdenia z 15. marca 2002 ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 za bytový dom, ktorého sa má týkať žalovaná suma a preto nemohla byť ani známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje. Samotná skutočnosť, že zákon, resp. Zmluva o výkone správy medzi jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na D. prikazuje vykonať vyúčtovanie do 31. mája nasledujúceho roka neznamena, že správca nedisponuje relevantnými údajmi skôr a práve naopak z dôvodu riadneho vyúčtovania každej platby má prehľad o jednotlivých položkách vyúčtovaní bezodkladne po skončení príslušného kalendárneho roka. K neplatnosti uznávacieho prejavu zo dňa 27. augusta 2001 so stavom k 31. decembru 2000, ktorý žalovaný považoval za neplatný úkon, keďže nie je nijako označený, nenachádza sa v evidenciách žalovaného a je tiež neplatný pre konflikt záujmov osoby konajúcej v mene žalovaného a samotného žalovaného, odvolací súd uviedol, že Uznanie dlhu zo dňa 27. augusta 2001 vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom. Žalovaný skutočnosti, ktoré uvedené listinné dôkazy preukazujú, nevyvrátil, príp. relevantne nespochybnil. K otázke žalovaným spochybňovanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý podľa žalovaného nemôže odvíjať svoju aktívnu legitímáciu na základe zmlúv o výkone správy uzatvorených s jednotlivými vlastními (niektorí z nich navyše v čase podania žaloby nemali spôsobilosť individuálne konať, neboli riadne zastúpení), považoval odvolací súd za potrebné poznamenať, že samotný nedostatok plnej moci na zastupovanie v konaní je odstrániteľnou prekážkou, a táto bola odstránená samotným uznesením okresného súdu prvej inštancie č. k. 9C/255/2004 - 41 zo dňa 17. augusta 2007, ktorý rozhodol o zámene strán sporu na strane žalobcu tak, že pripustil zmenu účastníkov na strane žalobcu, a to namiesto žalobcov 1./ až 83./ pripustil aby, do konania vstúpil terajší žalobca. K iným sporom vedeným medzi stranami tohto konania odvolací súd uviedol, že závery z týchto jednotlivých rozhodnutí nie je úplne možné presne aplikovať aj na prejednávajúcu vec, keď pri jednotlivých nárokoch sa vychádzalo z rozdielnych skutkových zistení, napr. keď došlo k ukončeniu činnosti žalovaného ako správcu v

rozdielnom časovom období, za účinnosti inej právnej úpravy ZVB a podobne. Právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Ďalšími námietkami žalovaného uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu, resp. v ďalších jeho podaniach po rozhodnutí dovolacieho súdu sa odvolací súd opätovne nezaoberal, keď tieto neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. O náhrade trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1,2, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu (druhému v poradí) podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Podľa dovolateľa krajský súd nerešpektoval názor dovolacieho súdu v bode 16. odôvodnenia uznesenia 7Cdo, na jeho str. 10 a v ňom publikované právne názory. Odvolací súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec, závažných pochybení sa dopustil opakovane pri vykonaní dokazovania spôsobom nekorešpondujúcim Štvrtej hlave CSP (Dokazovanie), resp. nevykonaní dokazovania takým spôsobom, (tak) ako je to predstierané v odôvodnení rozsudku KS - „prečítaním“ listinných dôkazov. Dokazuje to zvukový záznam z pojednávania na odvolacom súde dňa 04. júla 2019 vykonaný technickými prostriedkami, ako aj samotné odôvodnenie rozsudku KS, v ktorom absentuje hodnotenie dôkazov racionálnym, logickým uvažovaním odvolacieho súdu. Podľa § 188 ods. 1 CSP súd vykonáva dôkazy na pojednávaní, dovolateľ tvrdil, že takýmto procesným postupom na pojednávaní na odvolacom súde nebolo postupované, dôkazy takýmto CSP ustanoveným spôsobom podľa dovolateľa neboli vykonané - inak by súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny. K nesprávnemu procesnému postupu dovolateľ uviedol, že zástupca dovolateľa v dôsledku rešpektovania pokynu predsedníčky senátu odvolacieho súdu bol nútený skončiť svoj prednes, čím dovolací súd znemožnil dovolateľovi vyjadriť sa a predniesť svoje návrhy. Zásadného právneho významu je § 187 ods. 1 CSP, podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Z tohto hľadiska sú z piatich v žalobnom návrhu označených listinných dôkazov tri právne neúčinné, získané (produkované) stranou žalobcu(ov) nelegálnym spôsobom. Jedná sa o uznanie neexistujúceho dlhu, potvrdenie a konečné vyúčtovanie vyhotovené údajným mandatárom (ktorým podľa mandátnej zmluvy už nebol a nemohol byť v čase ich vyhotovenia po našom skončení správy pre dom 30. septembra 2001). Zmluva o výkone správy č. XX/XXXX uzavretá žalobcom ako správcom s účinnosťou od 01. októbra 2001 sa nevzťahuje na dovolateľa, ako správcu a list vlastníctva týkajúci sa domu a vlastníkov 56 bytov v dome (nebol ako dôkaz listinou nielen vykonaný ani označený v rozsudku krajského súdu) preukazuje právne vadné označenie jednotlivých navrhovateľov a ich neprípustný celkový počet, 84 prevyšujúci počet bytov v dome, spolu s nerešpektovaním dikcie § 14 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov ZVB, podľa ktorého na 1 byt (nebytový priestor) v dome pripadá 1 hlas. To spolu s údajami listu vlastníctva pre dom a vlastníkov bytov v ňom vylučuje vyšší počet navrhovateľov ako je celkový počet 56 bytov v dome, v ktorom nebytové priestory v zmysle ZVB nie sú! ZOZNAM nie je ako dôkaz uvádzaný v bode 11. odôvodnenia rozsudku krajského súdu a ako dôkaz nebol vykonaný, dokazuje, že z 56 bytov v dome bolo k 31. decembra 2000 z dovolateľa, ako bytového družstva prevedených na nových vlastníkov len 30 bytov v dome. V súdnej veci je preukázané, že na základe nulitého uznania dlhu dovolateľ v prospech žalobcu uhradil čiastku 262 541,72 Sk, o ktorú sa na úkor dovolateľa bezdôvodne obohatil podľa 451 OZ a bol povinný ju vydať ako bezdôvodné obohatenie na základe absolútne neplatného, právne neúčinného, zmätočného jednostranného právneho úkonu vyhotoveného tendenčne fyzickými osobami konajúcimi dňa 27. augusta 2001 v mene dovolateľa. Uznanie dlhu čo do jeho dôvodu neobstojí a z hľadiska výšky uznaného dlhu je podľa dovolateľa nepreskúmateľné, právne vadné - navodzuje dojem, akoby sa vzťahovalo na všetky byty v dome (56), čo neobstojí. Osobitnú pozornosť si zasluhuje potvrdenie, vyhotovené podľa 16 ZVB a anonymnej, nedefinovanej, vágnej „zmluvy o výkone správy“ (poznáme, že individuálnych zmlúv o výkone správy pre vlastníkov bytov v dome bolo uzavretých viacero) údajným mandatárom (žalobcom) na základe mandátnej zmluvy, ktorý po skončení správy pre vlastníkov bytov v dome 30. septembra 2001 ním nebol a nemohol byť podľa mandátnej zmluvy. Nebol oprávnený zastupovať dovolateľa, konať v jeho mene a ak sa tak stalo - tak v rozpore s MZ, právne neúčinne, nulitne - bez právneho významu. Takýto jednostranný právny úkon a jemu podobné, nie sú spôsobilé zaväzovať dovolateľa, ako bývalého mandanta, zastúpenie ktorého po 30. septembri 2001 je protiprávne, bez existencie právneho dôvodu

konat' v našom mene ako zastúpenom. Preto potvrdenie a spolu s ním konečné vyúčtovanie podľa 187 CSP predstavujú nelegálne získané dôkazy z dôkazných prostriedkov, nespôsobilé byť právne a inak perfektnými, akceptovateľnými dôkazmi listinami, ktoré sú bez právneho významu, nepoužiteľné ako dôkazy, z dôvodu ich nelegálneho získania. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd mal k dispozícii listinné dôkazy, ktoré ako prílohu prvého dovolania predložil dovolaciemu súdu a z nich najmä ZOZNAM neguje uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky uznaného neexistujúceho záväzku podľa § 558 OZ. Odvolací súd sa procesnou obranou, hmotnoprávnou námietkou, ani tvrdeniami založenými na listinných dôkazoch nezaoberal, neverifikoval, neposúdil ich. Pochybil, nerešpektoval elementárne princípy občianskeho súdneho (civilného sporového) konania, čím dovolateľa jeho rozhodovacou praxou nielen procesne, ale v prvom rade ekonomicky poškodil, nerešpektoval princíp spravodlivosti konania, ani zásadu rovnosti strán sporu. Rozsudok v komparácii s predloženými listinnými dôkazmi nemôže obstať, je tendenčný, protežuje stranu žalobcu a diskriminuje dovolateľa, čo je markantné z obsahu súdneho spisu. V rozsudku krajského súdu nie je podľa dovolateľa adekvátne reagované na bod 16. odôvodnenia uznesenia 7Cdo. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil, resp. aby „podľa § 449 ods. 3 CSP Najvyšší súd slovenskej republiky zmenil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.07.2019 sp. zn.: 9Co/31/2018-818 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava zo dňa 28.03.2014 sp. zn.: 9 C/255/2004-548 v spojení opravným uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16.04.2015 sp. zn.: 9 C255/2014-569 potvrdil, pretože dovolanie je dôvodné a Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že sám môže definitívne meritóme rozhodnúť vo veci v prospech dovolateľa, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodne inak.“, pričom v prípade úspechu žiada dovolateľ priznať náhradu trov.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp. dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP. Preto navrhol, aby dovolací súd v súlade s § 447 dovolanie žalovaného odmietol, pričom si uplatňuje trovy dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP), avšak nie je dôvodné, preto ho treba zamietnuť.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP), preto neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade žalovaný namietal vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na

relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

12. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutočnej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

14. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

14.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

15. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), vykonané dokazovanie v nedostatočnom rozsahu, nesprávne vyhodnotenie dôkazov a tiež namietal nedostatky vo vedení pojednávania. (bližšie vid' bod 5. tohto rozhodnutia)

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o

takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania dovolateľa, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie nepovažuje za vecne správne, k čomu uvádza obsiahle odôvodnenie k jednotlivým námietkam uvedeným v odvolaní, ale taktiež v reakcii a za účelom vysporiadania sa so zrušujúcim rozhodnutím najvyššieho súdu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež dodáva, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu vždy dopodrobna reagovať úplne na všetky námietky odvolania. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16.1. K námietke dovolateľa týkajúcej sa neakceptovania záväzného zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu naopak vyplýva, že na toto rozhodnutie odvolací súd reflektoval a obsažne sa vysporiadal s vytýkanými nedostatkami odôvodnenia, a to v bodoch 18. až 23 svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa vyrovnal s oprávnením podľa mandátnej zmluvy zastupovať žalovaného žalobcom (pozri body 18. a 18.1. odôvodnenia odvolacieho súdu). Ďalej sa vyrovnal s uznávacím prejavom zo dňa 27. augusta 2001 so stavom k 31. decembru 2000, ktorý mal byť neplatným právnym úkonom, keď konštatoval, že obsahuje všetky predpísané náležitosti, preto ho vyhodnotil ako platný právny úkon. (pozri bod 20. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). K otázke spochybňovanej aktívnej vecnej legitimácie zaujal odvolací súd svoje stanovisko v bodoch 21. a 21.1. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa vyjadril aj vo vzťahu k argumentácii o výsledku viacerých sporov, ktoré boli vedené medzi identickými stranami konania, keď konštatoval, že existujú spory, v ktorých bola čiastočne úspešná raz jedna a raz druhá strana, pričom závery týchto rozhodnutí nebolo možné úplne presne aplikovať na prejednávajúcu vec (pozri body 22. a 22.1. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Rozhodnutie odvolacieho súdu preto nemožno považovať v tomto smere za nedostatočne odôvodnené, keď z neho jasne vyplýva, že odvolací súd reagoval na nedostatky vytýkané v zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu a poskytol na ne vo svojom rozhodnutí jasnú a zrozumiteľnú odpoveď.

17. Pokiaľ námietka žalovaného smerovala k procesu dokazovania, jeho rozsahu a spôsobu dokazovania, či jeho hodnotenia, čím podľa neho došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, ide o nespokojnosť dovolateľa s vykonaným dokazovaním a hodnotením dôkazov súdom. K uvedenej námietke dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odhatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ OSP. K procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa účastník subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne a nie je dôvod na iný postup pre prípad namietanej tzv. zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súdna prax najvyššieho súdu je jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle

§ 420 písm. f/ CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

17.1. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Súdny nižšej inštancie neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie stranám (§ 185 ods. 1 CSP). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné) alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999). Procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť prečo, z akých dôvodov tak neurobil.

17.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava OSP účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

17.3. Pokiaľ dovolateľ považoval z hľadiska dokazovania za právne významné ním pomenované a hodnotené listinné dôkazy (uznanie neexistujúceho dlhu, potvrdenie a konečné vyúčtovanie vyhotovené údajným mandatórom ako právne neúčinné, získané (produkované) stranou žalobcu(ov) nelegálnym spôsobom), dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

17.3.1. Osobitne dovolateľ v dovolaní zdôrazňoval nevykonanie/nezohľadnenie ním predložených listinných dôkazov, pričom akcentoval predovšetkým podľa neho významný „ZOZNAM“. V tejto súvislosti dovolací súd jednak upozorňuje na už uvedené v bode 18.1., a na tomto mieste opakuje, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy predložené stranami, o to viac platí uvedené vo vzťahu k dôkazom predkladaným v odvolacom konaní, kde je možné prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, v dovolaní použiť len vtedy, ak spĺňajú podmienky podľa § 366 a/ až d/ CSP. Splnenie uvedených podmienok dovolateľ vo vzťahu k predloženým listinným dôkazom nielenže netvrdil a nepreukazoval, ale navyše ich

podľa v dovolaní uvedeného (č. I. 839 spisu) predložil po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia krajského súdu (prvého v poradí) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/90/2016 na najvyššom súde, ktorý nie je súdom skutkovým. Z obsahu spisu nevyplýva, a ani dovolateľ netvrdil, že navrhované dôkazy vrátane „ZOZNAMU“ predložil v odvolacom konaní (po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu), preto sa týmto odvolací súd ani nemohol zaoberať a prihliadať na ne. Dovolací súd v tejto spojitosti upozorňuje na starú rímsku zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria iba bdelym), ktorá subjekty právneho vzťahu poníma ako emancipovaných jedincov, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené, a nie sa spoliehať na eventualitu paternalistického postoja štátu. Dovolateľ sa aj uvedeným spôsobom svojou vlastnou vinou a prístupom pripravil o (prípadnú) možnosť včasného uplatnenia dôkazov v súdnom konaní.

17.3.2. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s touto námietkou tiež akcentoval, že „ZOZNAM“ nie je ako dôkaz uvádzaný v bode 11. odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu a nebol ako dôkaz vykonaný. K uvedenému dovolací súd uvádza, že z prepisu pojednávania uskutočneného dňa 04. júla 2019 na odvolacom súde mal za preukázané, že „ZOZNAM“ nebol ako dôkaz vykonaný, na pojednávaní právny zástupca nevykonanie tohto dôkazu nenamietal, ale akcentoval iný dôkaz (Potvrdenie o konečnom finančnom vyrovnaní z 15. marca 2002). Preto ak odvolací súd neuviedol v bode 11. odôvodnenia rozhodnutia „ZOZNAM“, urobil tak v súlade s vykonaným dokazovaním na pojednávaní dôvodne, nakoľko tento dôkaz nevykonaný a v bode 11. odôvodnenia uviedol len dôkazy, ktoré vykonal.

17.4. Podľa názoru dovolacieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom. V súdnej veci neboli zistené vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu a zakladalo by porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces. Iba takéto pochybenie by totiž predstavovalo odňatie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Pokiaľ námietka dovolateľa po obsahovej stránke smerovala tiež k samotným právnym záverom odvolacieho súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie, dovolací súd len pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

19. K dovolateľom namietanému nesprávnemu postupu odvolacieho súdu spočívajúceho v nevykonaní dokazovania na pojednávaní spôsobom súladným s § 188 ods. 1 CSP, dovolací súd dáva do pozornosti znenie § 204 CSP za bodkočiarkou, ktoré reflektuje na hospodárnosť súdneho konania, a v prípade ak ide o listiny, ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené, nie je potrebné listiny prečítať alebo oznamovať ich obsah. Ide o podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Jednak musí byť odpis listiny strane sporu v priebehu konania doručený a zároveň strana, ktorá listinu nepredložila, listinu alebo jej obsah nespochybnila. Ak tak zo zákona nevyplýva výslovne, ide nielen o spochybenie pravosti, ale aj správnosti listiny. V prípade splnenia oboch podmienok postačí na takú listinu len odkázať. Samozrejme ani v tomto prípade nie sú strany pripravené o právo sa k listine vyjadriť. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str. č. 753)

19.1. V danom prípade obsah dovolania a ani spisu neindikuje, že by došlo k naplneniu potreby vykonať dokazovanie listín ich prečítaním a oboznamovaním ich obsahu v zmysle vyššie uvedeného, nedošlo tak k vadám v procese doručovania listinných dokumentov a ani k spochybňovaniu jednotlivých listinných dokumentov, čo v konečnom dôsledku deklaruje aj skutočnosť, že takýchto väd konania sa dovolateľ v dovolaní, napokon ani v odvolacom konaní, nedovoľoval.

19.1.1. V nadväznosti na uvedené dovolací súd pre úplnosť uvádza, že z obsahu dovolacím súdom zabezpečeného prepisu zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 04. júla 2019 je zrejmé, že stranám konania boli doručené všetky listiny, podania a boli s nimi oboznámené, čo potvrdili aj právni zástupcovia strán sporu, pričom rovnako z obsahu tohto pojednávania vyplýva, že v súvislosti so spôsobom dokazovania - „prečítaním názvov listín“, právny zástupca dovolateľa na otázku súdu, či „...je potrebné Vás osobitne oboznamovať čítaním?“ reagoval „Nepotrebujeme oboznámiť čítaním ...“. Z čoho vyplýva, že právny zástupca dovolateľa jednak nenamietal nedoručenie listín, ani ich, resp. ich obsah nespochybnil a netrvál na ich prečítaní, výslovne sa vyjadril, že nie je potrebné ich oboznamovať

čítaním, preto je námietka dovolateľa neopodstatnená.

20. K námietke dovolateľa týkajúcej sa nemožnosti vyjadriť sa na pojednávaní z dôvodu prerušenia prednesu právneho zástupcu dovolateľa a tým aj znemožnenia podávať návrhy, dovolací súd uvádza, že z obsahu prepisu pojednávania vyplýva, že právny zástupca mal dostatočný priestor na vyjadrenie sa k meritu veci, ale aj dôkazom, keď je zrejmé, že sa vo veci aj obsažne vyjadril. Dovolací súd mal ďalej z obsahu prepisu z pojednávania za preukázané, že právneho zástupcu dovolateľa súd upozornil, že argumentácia, ktorú v prednese uviedol je zhodná, opakuje sa, s čím sa právny zástupca nestotožnil. Z uvedeného však podľa dovolacieho súdu nevyplýva, že strane konania - dovolateľovi, resp. jeho právnenému zástupcovi bolo znemožnené vyjadriť sa vo veci, čím by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Právnenému zástupcovi dovolateľa bola v danom prípade poskytnutá možnosť vyjadriť sa, avšak odvolací súd v danom prípade vyhodnotil, že predmetné vyjadrenie obsahuje opakujúcu sa argumentáciu, a preto ak predmetný prednes/vyjadrenie zástupcu prerušil, urobil tak v súlade so zásadou účelnosti a hospodárnosti (čl. 17 CSP) vedenia súdneho pojednávania. Preto mal dovolací súd za to že uvedeným procesným postupom nedošlo k porušeniu práv dovolateľa v odvolacom konaní.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzavrel, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, preto dovolanie dovolateľa nie je dôvodné a dovolací súd ho zamietol podľa § 448 CSP.

22. Dovolací súd o trovách dovolacieho konania rozhodol na základe § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci). Dovolací súd priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.